

paa nationale Sammenbrud. Burde ikke dette vække til alvorlig Eftertanke?

„Der fortælles om mange gamle Borge, at der forud for en Ulykke altid aabenbarer sig en graaklædt Dame, en sort Ridder eller en anden Genganger fra en svunden Tid, der rejser sig af sin Grav for at varsle om den forestaaende Katastrofe. Vi hører jo ogsaa Søfolk tale om Klabautermanden, der viser sig i Rigningen eller ved Roret i Storm og Tykning, naar Skuden styrer sin Undergang imøde. Saadan synes ogsaa ethvert gammelt Land, naar man læser dets Historie, at have sin varslende Skygge. Jeg tilstaar, jeg har aldrig betragtet det som nogen Tilfældighed, at der stod en bispeklædt Mand ved Statens Ror i Ulykkesaaret 1864. Er det i hvert Fald ikke et Symbol? Og bør det ikke tjene os til Advarsel?“

Der havde under hele Slutningen af hans Tale lydt stærke Protester rundt om fra Salen. Da han gik ned, blev der Tavshed, og man saae, at han var bleg.

Lærer Tanning hældede sig atter over mod Jørgen Højbo og sagde:

„Det Snigløb havde han ingen Held med.“

„Nej, det var mat!“ svarede den gamle Bonde og udtalte hermed omtrent, hvad der var den almindelige Mening ikke alene i Salen men ogsaa paa Tilhørerpladserne. Enslev havde for første Gang skuffet sit københavnske Publikum.

Idet han vendte tilbage til sin Plads, kom han til at snuble over en Fold i Gulvtæppet; men da en Stenograf, som netop var traadt tilside for at lade ham passere,